

Insolvenční správce

Insolvenční správce není osobou oprávněnou podat dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud k odvolání dlužníka změnil usnesení insolvenčního soudu o zrušení oddlužení a o prohlášení konkursu na majetek dlužníka tak, že se schválené oddlužení nezrušuje.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 NSČR 108/2018-B-115, ze dne 30.1.2020)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka O. H., narozeného XY, bytem XY, zastoupeného JUDr. P.H., advokátem, se sídlem v P., vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 37 INS XY, o zrušení oddlužení, o dovolání Mgr. Bc. K.H., se sídlem ve Z., insolvenční správkyňe dlužníka, proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. února 2018, č. j. KSOS 37 INS XY, 1 VSOL XY, tak, že dovolání se odmítá.

Z odůvodnění:

Usnesením ze dne 30. října 2017, č. j. KSOS 37 INS XY, Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“) zrušil schválené oddlužení dlužníka O. H. (bod I. výroku), na jeho majetek prohlásil konkurs, s tím, že bude řešen jako nepatrný (body II. a III. výroku), rozhodl o okamžiku, kdy nastaly účinky prohlášení konkursu (bod IV. výroku) a uložil insolvenční správkyňi (Mgr. Bc. K.H.) předložit v určené lhůtě zprávu o hospodářské situaci dlužníka (bod V. výroku).

K odvolání dlužníka Vrchní soud v Olomouci v záhlaví označeným usnesením změnil rozhodnutí insolvenčního soudu tak, že se schválené oddlužení dlužníka nezrušuje.

Dovolání insolvenční správkyňe dlužníka proti usnesení odvolacího soudu Nejvyšší soud odmítl jako subjektivně nepřipustné podle § 243c odst. 1 a 3 věty první ve spojení s § 218 písm. b/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“).

Zkoumání, zda je dovolání objektivně přípustné (v daném případě podle § 237 o. s. ř.), předchází – ve smyslu § 243c odst. 3, § 240 odst. 1 a § 218 písm. b/ o. s. ř. – posuzování tzv. subjektivní přípustnosti dovolání.

Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 29. září 2010, sen. zn. 29 NSČR 32/2010, uveřejněném pod číslem 52/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, které je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu uvedena níže – dostupně na stránkách Nejvyššího soudu, vysvětlil, že insolvenční správce je zvláštním procesním subjektem [srov. § 9 písm. d/ zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona)], který se pokládá za účastníka insolvenčního řízení tam, kde je rozhodováno o jeho právech a povinnostech. Legitimace k podávání příslušných návrhů a opravných prostředků proti rozhodnutím insolvenčního soudu mu jinak přísluší jen v rozsahu, ve kterém mu ji insolvenční zákon (ať již výslovně, nebo ve vazbě na povahu věci) přiznává.

Insolvenční zákon v § 418 ani na jiném místě nepřiznává insolvenčnímu správci (jako naopak státnímu zastupitelství dle § 69 insolvenčního zákona; k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2017, sen. zn. 29 NSČR 103/2015, uveřejněné pod číslem 23/2019 Sbírkou soudních

rozhodnutí a stanovisek) legitimaci podat dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud rozhodl o odvolání proti usnesení insolvenčního soudu o zrušení schváleného oddlužení. Z toho, že podle § 418 odst. 8 insolvenčního zákona (ve znění účinném od 1. července 2017 do 31. května 2019, pro věc rozhodném), má insolvenční správce právo podat odvolání proti usnesení o zrušení oddlužení, ještě bez dalšího právo podat dovolání nevyplývá (k tomu srov. obdobně ve vztahu k vedlejšímu účastníku usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2003, sp. zn. 25 Cdo 162/2003, uveřejněné pod číslem 3/2004 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Současně je zřejmé, že napadeným rozhodnutím nebylo rozhodováno o právech a povinnostech insolvenčního správce. V intencích § 240 odst. 1, § 243c odst. 3 a § 218 písm. b/ o. s. ř. přitom platí, že k podání dovolání je oprávněn pouze ten účastník řízení, v jehož poměrech rozhodnutím odvolacího soudu nastala újma, odstranitelná tím, že dovolací soud toto rozhodnutí zruší (srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. října 2005, sp. zn. 29 Odo 327/2004, uveřejněného pod číslem 45/2006 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Uvedené závěry navíc odpovídají tomu, že napadené rozhodnutí, jímž odvolací soud (poměřováno účinky) ponechal v platnosti schválené oddlužení plněním splátkového kalendáře, by v zásadě mělo mít (co do subjektivní přípustnosti „dovolání“) režim obdobný tomu, jak subjektivní přípustnost opravného prostředku („odvolání“) proti usnesení insolvenčního soudu o schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře vymezuje § 406 odst. 4 insolvenčního zákona.

Insolvenční správce proto není osobou oprávněnou podat dovolání proti usnesení, jímž odvolací soud k odvolání dlužníka změnil usnesení insolvenčního soudu o zrušení oddlužení a o prohlášení konkursu na majetek dlužníka tak, že se schválené oddlužení nezrušuje.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)